

sig Haab om, som jeg tidligere har fremhævet, at der fra dette Tings Side vil blive vist Imødekommen paa dette Punkt, fordi vi tro, at de Folk, som ere i Besiddelse af de store Kapitaler omkring i Købstæderne have Midler nok til at væрге sig, de behøve ikke at have nogen særlig Beskyttelse for deres Vedkommende. Den ærede Minister indrømmede, at Borgmestrene, naar de kom fra de ministerielle Kontorer, skulde have nogen Tid til at sætte sig ind i de kommunale Forhold. Det anførte jeg første Gang, jeg havde Ordet, men den ærede Minister glemte at omtale, at det, jeg anførte, var ikke det, at de bleve siddende længe i vedkommende Embeder, men navnlig det, at naar en saadan Mand kom ud og fik et mindre Embede, og han havde sat sig ind i Forholdene, saa søgte han et større, og saa snart han havde lært Begyndelsesgrundene af de kommunale Sager, flyttede han fra vedkommende By, og saa havde de Historien om igen. Paa den Maade var man altid udsat for at have en Borgmester, der saa godt som ikke havde Spor af Forstand paa de Ting, han som saadan skulde have med at gøre. Den ærede Minister mente at kunne slutte fra Købstadmødets Forhandlinger, at der ingen Trang var til Reformen i den Retning. Jeg tror dog ikke, at den ærede Minister selv med sin bedste Vilje, skulde kunne slutte, naar der i en Forsamling, hvor der er 130 delegerede til Stede — deriblandt 30 Borgmestre — kun er 24, der stemme mod en Resolution i denne Retning, at de 24 da skulde være saa vægtige, at de skulde have mere Betydning end alle de andre.

I øvrigt ere de reelle Indvendinger, der ere fremkomne mod selve Lovforslaget, ikke, forekommer det mig, af nogen særlig alvorlig Natur. Den eneste Indvending af nogen virkelig Betydning, er den, at man nok vil gaa med til de folkevalgte Borgmestre, naar man blot samtidig kan opnaa at faa Valgretten indskrænket. Det er Højres gamle Standpunkt i denne Sag. Jeg havde troet, at vi i dette Øjeblik havde en mere liberal Indenrigsminister, saa at Tiden nu vilde være gunstig for dette Forslags Gennemførelse. Jeg ved ikke, om jeg tør stille noget i denne Retning, efter at have hørt den højtærede Minister, men hvis det kun var Tilsynsretten, der udgør Hovedpunktet i den højtærede Ministers Modstand, maa jeg dog maaske endnu indtil videre have Lov at haabe paa hans værdifulde Medvirkning til Spørgsmaalets Løsning.

†

N. Andersen: Til den ærede Ordfører for Forslagsstillerne vil jeg blot bemærke, at naar han bebrejdede mig, at jeg ikke har fundet Anledning til at anvise den Vej, man skulde gaa for at fyldestgøre de retfærdige Krav, som Købstædernes Repræsentation har opstillet som Betingelse for at gaa den Vej, som den ærede Forslagsstiller her foreslaar for Valg af Borgmestre, vil jeg for det første sige til den ærede Ordfører, at det er ikke min Opgave at forbedre eller forandre de Herrers Lovforslag, saaledes at det kan blive brugeligt, og for det andet vil jeg minde den ærede Ordfører om, at hvis han erindrer den Tid, da vi sad sammen i Udvalget angaaende dette Forslag, ved han overmaade godt, hvad mit Standpunkt er i denne Sag. Han ved meget godt — det har jeg sagt tit nok under Udvalgsforhandlingerne om denne Sag — at saa længe man ikke vil gaa med til at ordne Reglerne for Valg af Medlemmer til Købstædernes Byraad paa samme Basis, som de ere ordnede for Valg af Medlemmer til Landkommunernes Sogneraad, saa længe kan jeg ikke stemme for Forslaget. Det har glædet mig at høre, at den højtærede Indenrigsminister ser paa Sagen ganske paa samme Maade, thi efter min Overbevisning er den eneste fremkommelige Vej, de Herrer kunne benytte, hvis de ville have noget ud af dette Forslag, den, at de finde sig i at gaa med til, at den større Del af Byraadets Medlemmer fremtidig vælges paa samme Maade som i Landkommunerne, nemlig af den højest beskattede Femtedel af Vælgerne. Der er, som bekendt, i Købstadkommunalloven knyttet den yderligere Kautel til, at denne Femtedel skal i det mindste svare $\frac{2}{3}$ af det samlede Skattebeløb til Købstadkommunen, en Kautel, som altsaa giver noget større Betydning end den, som ligger i den ganske almindelige Regel i Landkommunalloven, hvor efter det ubetinget er den højest beskattede Femtedel, der vælger een over Halvdelen, uanset hvor lille eller stor Andel af det samlede Skattebeløb, denne Femtedel udreder til Kommunen. Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne gentog paany, at det vilde være ganske haabløst at tænke sig, at en saadan Forandring af Købstadkommunalloven kunde føres igennem dette Ting. Det er muligt, at den ærede Ordfører har Ret deri, men til Gengæld tror jeg da, at det vil være lige saa umuligt at føre dette Forslag, som den ærede Ordfører her har forelagt til Forhandling, igennem Rigsdagen. Jeg tror nok, at det